

Câu chuyện con chó hoang - James Stephen

Câu chuyện tôi nghe do một người bạn kể lại. Anh ấy là người thật thà tuy có lúc hơi vẽ vời một chút. Câu chuyện này có thể anh đã thêm thắt đôi điều.

Theo anh thì ai cũng đều có một hình ảnh tốt đẹp về một con mèo, con chó nào đó trong khi lại quên hẳn những con khác. Nhưng con chó của tớ là một ngoại lệ: Một tiếng thì thào nó cũng nhận ra ngay; đặc biệt không bao giờ nó sủa, không bao giờ gây ra một tiếng động dù là rất nhỏ, chỉ trừ những khi nó vui mừng tột độ thì nó ực ực trong cổ họng.

Bọn tớ gặp nhau thế này. Hôm ấy trời nhá nhem tối. Tớ hết đi lên rồi lại đi xuống trên đường mắt láo liên tìm kiếm. Lâu nay cái mà tớ bỏ công tìm kiếm là việc làm nhưng lần đó tớ đang tìm một cái khác. Bất chợt mắt tớ nhìn thấy cái đó: Nó ở nơi mồm một con chó! Bánh mì! Con chó khá đồ con, đang ngoạm nửa ổ bánh mì, đứng đỉnh đi vào một con hẻm. Tớ tiến về phía nó, quyết tâm dành cho được một phần bánh dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Đến cuối con hẻm, con chó dừng lại, quay đầu nhìn tớ như muốn gạn hỏi với tiếng gừ gừ nho nhỏ trong họng. 'Mày có nhà bánh mì ra không nào?' - Tớ khẽ nạt nộ. Thật ngạc nhiên con chó làm theo lời tớ!

Nó ngồi xổm cách tớ vài bước, đưa mắt nhìn bánh mì, rồi nhìn tớ, rồi gãi sồn sột, lại nhìn bánh mì. Tớ bẻ nửa ổ bánh mì ra làm hai phần gần bằng nhau. Tớ đưa cho nó phần hơi lớn hơn. Nó nhìn tớ, nhìn bánh mì. Tớ hiểu nó đang xem thử phần bánh của nó hao hụt thế nào. Nó gãi sồn sột, hơi giận dữ nhưng khi tới bắt đầu ăn thì nó cũng ăn. Thình thoảng nó ngừng lại nhìn tớ, cổ họng ực ực như đang nuốt cái gì xuống dạ dày, lộ vẻ vui sướng, sau đó tiếp tục ăn. Bánh mì ngon quá! Hình như lúc ấy tớ đã nghĩ rằng không có thứ bánh nào ngon như bánh mì tớ đã ăn. Trời tối đen. Tớ ngả người xuống đánh một giấc ngay tại chỗ. Con chó rón rén cảnh giác tiến lại gần tớ, thu người lại và cuối cùng ép sát vào người tớ, nằm xuống. Suốt đêm cổ họng nó cứ ực ực và gãi sồn sột. Tớ chẳng bận tâm mọi thứ quanh tớ. Tớ đã có một người bạn; và con chó cũng vậy - nó cũng đã có bạn.

Buổi sáng thức dậy, tớ mới hiểu vì sao suốt đêm nó gãi sồn sột. Khắp thân hình nó ghè là ghè. Đã thế một con mắt lại bị mù. Trông nó nhỏ đến ba tuổi so với dáng vẻ già nua của nó vốn là một loài chó cảnh. Nó biết tớ là một kẻ bỏ đi, vô tài bất tướng nhưng nó lại lấy thế làm mừng vì nó quyết định ban ngày sẽ lo cái ăn cho tớ, đêm về sẽ sưởi ấm cho tớ. Trời rét căm căm, mưa rì rả, mọi vật ảm đạm. Hai chúng tớ lang thang khắp, cùng đến một chỗ, cùng ngủ một nơi, tránh xa đường có người qua kẻ lại. Tớ thì không thích họ bởi vì họ chẳng muốn cho tớ việc làm, còn con chó ghét họ vì hề thấy bóng dáng nó là họ lại ném đá tới tấp.

Hai tháng trôi qua, tớ ăn tất cả những gì mà con chó mang về cho tớ. Nó là một con chó khôn ranh và bản lĩnh. Nó biết ở đâu thì có thể tìm ra những mẩu bánh mì dư thừa. Có ngày chẳng được sơ múi gì nhưng nói chung hầu như ngày nào cũng có chút tí để bỏ vào bụng. Những lúc đói meo, tớ thả hồn bay bổng, mặc xác cái bao tử hành hạ dày vò.

Sáng đó như mọi khi, con chó yêu quý của tớ lên đường tìm thức ăn. Nhưng mới đi được vài bước, nó dừng lại, quay về lại chỗ tớ nằm, dụi đầu ép sát và người tớ. Xong lại đi rồi lại dừng bỗng nhiên nó ngẩng đầu lên trời, cất tiếng tru. Quá đỗi ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên tớ nghe nó tru. Nó tru, nó tru mãi như thể nó đang giẫy chết. Tim thót lại, hốt hoảng, vụt lao về phía nó, ôm lấy đầu nó, thì thầm vỗ về và chỉ khi nhìn vào mắt nó, tớ mới chợt hiểu điều gì đã xảy ra với nó.

Con mắt lành lặn còn lại của nó cũng đã bị mù! Nó hoàn toàn là một con chó mù. Nó không còn khả năng tìm kiếm thức ăn. Nó tru lên không phải vì xót thương số phận hẩm hiu của nó mà vì nó biết rằng nó không thể lùng sục tìm kiếm thức ăn cho tớ được nữa. Nó không lo lắng cho bản thân nó mà chỉ lo cho tớ. Nó muốn tru cho đến khi kiệt lực mà chết nhưng đôi tay tớ ôm lấy đầu nó nên nó hơi đứng yên, khẽ rùng mình.

Đầu óc tớ rối bời, hoang mang, không biết xoay sở thế nào trước tình cảnh ấy. Tớ phải nuôi con chó già nua mù loà của tớ như thế nào đây, hay là để mặc bệnh tật hành hạ nó cho đến chết?

Tớ ẵm nó lên - nó chẳng nhẹ như tớ đã tưởng - rồi lê bước. Tớ đi, đi mãi. Bên đường những cánh đồng chạy thẳng tắp mà phía trên cao kia, ngay phía trên đầu bọn tớ là bầu trời xám xịt. Ôi thế giới như cái hộp, còn hai chúng tớ như hai con chuột bị mắc bẫy. Tớ đến một chỗ khá vắng vẻ có một cửa hàng bán thuốc đang mở cửa. Tớ đặt con chó xuống phía sau cánh cửa, bước vào. Tớ thấy một

gã thanh niên - nhỏ hơn tở độ mười tuổi - đứng phía sau quầy. Tở đánh tiếng hỏi:

- Anh có thể giết con chó chết mà không làm nó đau đớn không?

Gã này có nét mặt lạnh lùng, rất khó ưa. Gã buông tiếng hỏi cộc lốc sau khi đã nhìn tở từ đầu đến chân:

- Bác lấy gì trả cho tôi?

- Tiền thì tôi không có - tở nói.

- Không có loại thuốc độc nào gọi là êm dịu cả.

Tở đưa mắt nhìn chai lọ trên đầu, trên tường và bỗng nhiên ăn nói khéo ra trò:

- Tôi trông anh là một người lịch lãm khôn ngoan. Tôi tin rằng chẳng có gì mà anh không làm được.

Mắt gã dịu lại:

- Con chó bệnh gì? - gã hỏi.

- Nó già và bị mù, sắp chết vì ghẻ lở.

- Nó đâu?

Tôi đưa tay chỉ về phía cửa. Gã sai chân đến đó, rồi trở mắt nhìn.

- Chúa ơi! - gã kêu lên - Hãy mang nó đi chỗ khác!

Tở theo chân gã, vào lại cửa hàng.

- Nó là con chó tốt nhất! - Giọng tở khản khoản nài - Nhờ nó mà hai tháng qua tôi mới có thứ mà ăn.

- Sao? Bác sống nhờ vào cái mõm chó này ư? - Gã không giấu được nỗi ngạc nhiên.

- Đúng thế. Nó chỉ bị mù sáng nay thôi. Nó sợ rằng chẳng còn giúp gì được cho tôi nữa.

Gã trợn mắt nhìn tở như thể tở là một tên điên.

- Hãy giúp tôi, hãy giúp con chó tốt nhất này một lần, thưa anh! - Tở van xin.

Thoắt một cái, gã quay phắt người lại, lấy tay quơ một đồng giấy, trải ra trên sàn nhà: 'Hãy mang nó vào đây' - giọng gã như ra lệnh. Tở vội ẵm con chó lên và làm theo lời gã. Con chó lộ vẻ sợ.

Gã đi ra phía sau quầy. Độ năm phút sau, gã quay lại, trên tay cầm một cái chén.

- Lạy chúa - ánh mắt không còn dữ dằn nữa, gã nhìn con chó - Có cái bánh mì, sữa nóng và đường cho nó đây. Gì chứ đường là chó thích lắm... Những thứ này làm giảm đau.

Tở đưa cái chén kề vào miệng con chó. Nó hí hức mũi người người, ánh mắt ngời sáng vẻ vui mừng và bắt đầu ăn trong khi tở vỗ vỗ vào đầu nó. Đã hơn sáu bảy năm nay, kể từ khi nó bị chủ quăng ra đường, kể từ khi không ngớt bị ném đá xua đuổi, hôm nay nó mới được ăn những thức ăn đó.

- Mang con chó xuống bờ đê kia - gã thanh niên lên tiếng - Độ nửa giờ nó sẽ chết!

Tở ngồi cạnh con chó giữa đám bụi bờ. Nó nhắm mắt, mở mắt, rồi lại nhắm mắt, tiếng ực ực phát ra trong cổ họng ra chiều vui sướng lắm. Sau đó là nó quên, quên tất cả mọi thứ. Nó quên sự già nua, quên đi sự mù loà, quên đi nỗi sợ hãi. Nó cũng quên sự đói bụng, quên cả tở, quên cả việc gãi sồn sột và quên cả cuộc đời. Nó nằm duỗi ra - đáng vẻ hơi dài các, khẽ rùng mình và giã chết.

Tở đẩy xác con chó vào bụi rậm, lúi thủi bỏ đi. Có một điều mà tở tin rằng cậu phải đồng ý với tở, là con chó của tở tốt nhất, dễ thương nhất. Đánh giá của tở không nhầm lẫn được. Cậu biết không - người kể kết thúc câu chuyện - ngay sau đó thì tở có việc làm!

Vĩnh Khôi

(Dịch từ nguyên bản tiếng Anh: The Story of A Gool Dog của Janmes Stephen - nhà văn Irland)